

Sygn. akt VI W 664/15

(...).2014

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w VI Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Kegel

Protokolant: Justyna Tsaykler

po rozpoznaniu sprawy z oskarżenia publicznego Straży Miejskiej W.

przeciwko

R. B. synowi J. i A. z d. S., ur. (...) w J.

obwinionemu o to, że: w dniu 24 kwietnia 2014r. o godz. 08:19 we W. na ul. (...), kierując pojazdem marki V. o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość na tym odcinku drogi o 31 km/h, uzyskując prędkość według wskazania fotoradaru 81 km/h, czym nie dostosował się do ograniczenia prędkości w terenie zabudowanym do 50 km/h,

tj. o czyn z art. 92a kw

I. uznaje obwinionego R. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. wykroczenia z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) zł;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 419,70 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 kwietnia 2014 r. R. B., kierując samochodem marki V. o numerze rejestracyjnym (...), na ulicy (...) we W. przekroczył dozwoloną w tym miejscu prędkość o 31 km/h, poruszając się z prędkością 81 km/h.

Dowód: wyjaśnienia obwinionego (częściowo) z dnia 24 września 2015 r.

dokumentacja fotograficzna k. 5

Pomiar prędkości pojazdu obwinionego został przeprowadzony prawidłowo; nie zaistniały żadne okoliczności, które mogłyby mieć negatywny wpływ na wynik pomiaru.

Dowód: zeznania świadka Z. D. z dnia 04 listopada 2015 r.

świadcstwo legalizacji fotoradaru k. 15

opinia biegłego k. 43 – 47 oraz z dnia 06 kwietnia 2016 r.

Przesłuchany w charakterze obwinionego R. B. potwierdził, że to on kierował samochodem zarejestrowanym przez fotoradar ustawiony w dniu 24 kwietnia 2014 r. na ul. (...). Zgłosił jednocześnie zastrzeżenia co do prawidłowości pomiaru prędkości jego pojazdu.

Zastrzeżenia obwinionego jawiły się jako nieuzasadnione w świetle zeznań świadka Z. D. oraz opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej. Rzetelność i wiarygodność obu tych dowodów nie budziła zastrzeżeń Sądu, nie była też kwestionowana przez strony postępowania, wobec czego zostały przyjęte za podstawę ustaleń faktycznych.

W świetle tych dowodów oraz wyjaśnień obwinionego, przyznającego, że to on kierował samochodem w czasie, gdy doszło do popełnienia wykroczenia, będącego przedmiotem rozpoznania w niniejszym postępowaniu, Sąd nie miał wątpliwości, że R. B. dopuścił się czynu opisanego we wniosku o ukarania, realizując tym samym znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw.

Zgodnie z treścią art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów na obszarze zabudowanym w godzinach 5⁰⁰-23⁰⁰ wynosi 50 km/h. Obwiniony, poruszając się z prędkością 81 km/h o godz. 08.19 na terenie miasta, obowiązkowi zachowania prędkości ustalonej przez wskazany wyżej przepis uchybił.

Mając na uwadze umyślność działania obwinionego oraz wagę naruszonych przezeń obowiązków, Sąd uznał, że karą adekwatną tak do stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak i zawinienia sprawcy, będzie grzywna w wysokości 200 zł.

Obwiniony jest osobą co do zasady przestrzegającą obowiązującego porządku prawnego, ma także świadomość niewłaściwości postępowania opisywanego w zarzucie wniosku o ukaranie, dlatego też Sąd nie dostrzegł potrzeby orzekania wobec niego surowszej kary.

R. B. posiada stałe źródło dochodu, nie zachodziły więc przesłanki uzasadniające zwolnienie go od ponoszenia kosztów postępowania, o których orzeczono zgodnie z przepisem art. 118 § 1 kpw.

Odnosząc się do wniosku obwinionego o umorzenie postępowania z uwagi na zaistnienie negatywnej przesłanki procesowej określonej w art. 5 § 1 pkt 9 kpw, stwierdzić należało, że w odniesieniu do spraw o wykroczenie z art., 92a kw, w których wniosek o ukaranie został złożony przez Straż Miejską W. przed dniem 01 stycznia 2016 r., na zaistnienie tej przesłanki nie miała wpływu ustawa z dnia 24 lipca 2015 r. o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz ustawy o strażach gminnych.

Materialną przesłanką zaistnienia wybryku z art. 92a kw jest tylko i wyłącznie przekroczenie prędkości podczas kierowania pojazdem. Sposób ujawnienia i udokumentowania tego przekroczenia pozostaje bez wpływu na ustalenie zakresu odpowiedzialności osoby obwinionej, dlatego też poza przedmiotem zainteresowania orzeczniczego powinny pozostawać zagadnienia odnoszące się do art. 2 § 1 kw.

Analizie natomiast należało poddać dyspozycję art. 17 § 3 kpw. W tym kontekście trzeba zwrócić uwagę na treść art. 10 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001. – Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Wprawdzie przepis ten odnosi się wprost do przepisów obowiązujących przed wejściem w życie Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, ale zarysowana w nim zasada skuteczności czynności procesowych odpowiada ogólnemu porządkowi prawnemu. Uniwersalność zasady wyrażonej przez ten przepis potwierdza chociażby treść art. 9 ustawy z dnia 06 czerwca 1997 r. – Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego.

Skoro więc przed dniem 01 stycznia 2016 r. Straż Miejska była uprawniona do składania wniosków dotyczących wykroczeń z art. 92a kw w oparciu o przepis art. 129b ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym i przed tą datą takie wnioski złożyła, to czynności te zachowują walor skuteczności. Z uwagi na brak możliwości stosowania art. 2 § 1 kw do kwestii proceduralnych, a taką jest niewątpliwie odniesienie się do art. 17 § 3

kpw, nie sposób przyjąć zaistnienia w niniejszym postępowaniu przesłanki z art. 5 § 1 pkt 9 kpw, jako skutku wejścia w życie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz ustawy o strażach gminnych.